

VÍKEND V ČECHÁCH

in.ihned.cz/cr

Moc rovné půdy tu ale nenajdete: přes výše řečené má Sedlčansko dost krajinné energie. Nejčlenitější je jižní část v okolí Vysokého Chlumce a Petrovic, strmé svahy má samozřejmě i vltavské údolí.

Od opevněného kostela k větrnému mlýnu

Centrum oblasti, sedmitisícové Sedlčany, zaujmou prostorným svažitým náměstím s výraznou novorenesanční radnicí a zejména ušlechtilou architekturou kostela svatého Martina. Chrám se strmou střechou, výraznými gotickými okny a hranolovou věží doznal od doby své výstavby (kolem roku 1270) jen málo změn a působí strohým, vznešeným dojmem. Kostel býval opevněn ohradní zdí, jejíž průběh je dodnes znát.

Jinak však v Sedlčanech panuje atmosféra veskrze provinční a nepočítaje několik dobrých restaurací, není mnoho důvodů se tu dlouho zdržovat. Za dalšími zajímavostmi musíme do okolí a platí, že v téměř každé obci kolem Sedlčan se najde nějaká pamětihodnost. Díky roztržité majetkové držbě v minulosti totiž na Sedlčansku vzniklo mnoho menších šlechtických sídel – vesnických zámků, zámečků a tvrzí.

Vydáme-li se k severu, nelze minout jednu z nejznámějších a možná též nejmalebnějších zdejších památek, totiž původně vodní tvrz v Křepenicích. Tu vybudoval koncem 16. století proslulý rožmberský regent Jakub Krčín. Po rybníku, který tvrz kdysi obklopoval, je dnes sice veta, ale kvality jedné z nejvýznamnějších renesančních pevnostních staveb zůstávají. Tvrz včetně hospodářských objektů už ze značné části prošla rekonstrukcí a opět svítí do dálky bílou sgrafitovou omítkou. Dovnitř se zatím běžně nedostanete, ale bukolická atmosféra, kterou dotvářejí ovce pasoucí se na rozsáhlém pozemku kolem tvrze v místech zrušeného rybníka, za návštěvu určitě stojí.

Jen kousek od Křepenic najdeme Radíč s barokním zámkem, který sloužil jako útočiště filozofu Bernardu Bolzanovi (1781 – 1848) po jeho nuceném odchodu z pražské univerzity. Své příběhy, a to ne vždy příjemné, má

Jak se tam dostat

Sedlčany leží necelých 60 km jižně od Prahy, cesta autem trvá asi hodinu. Autobus zvládne cestu z Prahy-Smíchova asi za hodinu a dvacet minut, vystoupit se z něj dá např. i v Křepenicích a Nalžovicích. Do Sedlčan lze dojet i vlakem, ale není to trasa pro spěchavé. Na sedlčanskou lokálku se přesedá z táborské trati v Olbramovicích, z Prahy počítejte se dvěma hodinami jízdy.

V rámci oblasti je frekvence autobusů veřejné dopravy o víkendech minimální. Pomíne-li auto, poslouží k pohybu po Sedlčansku výborné jízdní kolo. Cyklisté ocení poměrně kvalitní silnice a také (s výjimkou silnice Příbram-Votice) jen nepatrný provoz.

Renesanční
vodní tvrz
v Křepenicích
postavil
Jakub Krčín
z Jelčan.

FOTO: ŠTEPÁN VÍTEK

Torzo větrného mlýna u Příčovic

i (tentokrát opravený) zámeček z poloviny 18. století v sousedních Nalžovicích. V současnosti slouží jako ústav pro mentálně postižené, a interiér je tedy veřejnosti nepřístupný; volně projít se můžete alespoň rozsáhlou zahradou. Za 2. světové války se tu popravovalo – nalžovický zámek totiž sloužil jako sídlo nejvyššího soudu pro příslušníky SS a odsouzené stříleli právě u zdi zámeckého parku.

Tomu, kdo by v Nalžovicích chtěl přijít na veselejší myšlenky, lze doporučit procházku do místní části Chlumu, kde stojí v jádru gotický (dnes však vnějším vzhledem přesvědčivě barokní) kostel svatého Václava, posazený ve strmém svahu. Velmi zajímavé, expresivní a vždy přístupné je jeho vnější křížové schodiště, osazené sochami svatých.

Při cestě zpět do Sedlčan máme výrazné torzo větrného mlýna u osady Příčovic. Z větrníku holandského typu se zachovaly mohutné okrouhlé zdi a místo slouží i jako pěkná vyhlídka. V létě může přijít vhod velký rybník Musík (48 ha), v němž se dá volně koupat.

Drbákov a jeho tisy

Národní přírodní rezervaci Drbákov-Albertovy skály najdeme ve strmém svahu vrchu Drbákova (490 m) nad pravým břehem vodní nádrže Slapy. Je skoro s podivem, že toto území, patřící k přírodovědně nejhodnotnějším

v celé České republice, je jen minimálně navštěvované. Rezervace je přitom legálně přístupná a návštěva přináší neobyčejné zážitky.

Skalnatý svah nad přehradním jezerem porůstá ponejvíce listnatý les, setkáme se tu především s dubem, ale poměrně hojně je zastoupen i původní a silně ohrožený tis červený. Na exponovaných skalních výchozech jsou k vidění reliktní borovice, často divoce pokrivených tvarů. Vzhledem k odlehle poloze tu hnízdí někteří vzácní ptáci, například výr či krahujec.

Rezervaci, ustavenou už v roce 1933, prochází sedm kilometrů dlouhá naučná stezka. Nejde ale o žádnou tuctovou procházku: v exponovaném svahu nad přehradním jezerem vede úzká pěšinka, která mnohokrát strmě klesá a zase skvěle výhledy. Na stezce, místy zajištěné dřevěnými trámy proti sesuvu a dokonce i řetězy, je celá řada náročných míst – na její projití počítejte se třemi hodinami. Dobrá turistická obuv a jistá noha jsou nutností. Námahu ovšem bohatě vynahradí pocit pohybu v (téměř) původním přírodním prostředí a také skvělé výhledy na mohutný meandr vodní hladiny a protilehlé břehy. Nelze se ubránit otázce, jak to tu asi vypadalo před napuštěním Slapské přehrady, kdy údolí bylo ještě o dobrých 25 metrů hlubší. ➔

FOTO: ŠTEPÁN VÍTEK

Rezervace Drbákov-Albertovy skály